



Column

Tamara Florijn

1,5m-date

“Neee,” heb ik altijd geroepen als ze me vroegen of ik tinderde. Ik ben niet zo’n tinderpersoon. Links, rechts, ik haal het altijd door elkaar. Maar ja, als je als single door het leven gaat, ontkom je niet aan die vragen. Je ontkomt ook niet aan de verleiding, moet ik gelijk toegeven. Zou dat mijn reddende engel zijn? Of beter nog, zou een tinteraar mijn reddende engel kunnen zijn, die me welwillend naar links (of was het nou rechts?) swipet?

Toch ben ik niet deel gaan uitmaken van de tindergemeenschap. Deels uit angst. Tja, een beetje privacynerd ben ik wel, en de gegevens die ik voor zo’n site moet prijsgeven zijn me iets te kwetsbaar. Deels uit principe, want ik wil mensen niet puur op uiterlijk beoordelen. Deels uit overtuiging. Ik weet dat er mensen zijn voor wie Tinder leuke dates heeft opgeleverd. Maar toen ik mijn neus in de mechanismen achter datingsites stak, bleken de datingalgoritmes de geheimen van de liefde (nog) niet te hebben gekraakt. Ik behield toch iets meer vertrouwen in mijn eigen kunnen en manieren om de ware liefde te vinden.

Misschien is dat vertrouwen onterecht. Vrijgezel ben ik namelijk nog altijd. Met open vizier en een wat-kan-er-misgaangevoel heb ik daarom ‘ja’ gezegd tegen een via-via geregelde date. Dit bracht me in de nieuwe wereld van de fysieke 1,5m-date. Dit bleek een aaneenschakeling momenten van ongemakkelijke net niet 1,5m afstand, waarbij ik de hypothese ontwikkelde dat een lichte mate van fysiek contact een sterke vorm van verleiding is. Of dat aan de persoon in kwestie lag, of een breed gedragen theorie is, zou ik je niet kunnen zeggen. Of ben ik preuts en hopeloos ouderwets door te zeggen dat ik bij de eerste date nog anderhalve meter afstand wil bewaren?

Hoe dan ook, bij deze de oproep, ik zoek een date. Maar wel iemand die bereid en geschikt is om het swipen, de 1,5m-date en de prille relatie over te slaan: ik wil namelijk wel gelijk een huishouden vormen.